

Çocuk Yuvasını Ziyaret Ettik

Ecz. Arzu AGÜLOĞLU

Bundan yüzyıl kadar sonra, banka hesabımın ne kadar olduğunun, nasıl bir evde yaşadığımın ve ne marka araba kullandığımın hiç önemi olmayacak. Fakat eğer bir çocuğun hayatında önemli bir yer edinebilirim o zaman dünya daha farklı bir yer olabilir belki; demiş bilge.

O gün kızımın okul müsamesine hazırlanırken sadece kendi çocuklarımla hayatında önemli bir yer edinebileceğimi düşünüyordum. Oysaki müsamerenin yapılacağı yurdun kapısından içeri girdiğimde sevginiz olmaya hazır, çıkarsız ve tamamen hayatlarında önemli bir yer edinebileceğimiz onlarca çocuğun olduğunu gördüm. Kalbimde gözyaşı tomurcuklan oluşmaya başlamıştı. Müsamerenin sonunda çocuklarla tanışırken BERAT diye dünyalar tatlısı bir çocukla karşılaştım. O elma şekeri yanaklarından öperken boynuma sarıldı ve elini kalbime dokundurdu. "Gitmeyin ne olur!" dediğinde söz anlamını yitirmişti artık. Sadece gözlerine bakıyordum ve o gözlere baktığımda Cezmi Ersöz' ün "Bir gün bütün anneler eşit olacak" yazısındaki kimsesiz çocuk oluyordu. Ve diyordu ki;

Benim de bir annem vardı, vanilya kokulu. Annemin teninin en küçük zerresinde bile büyük bir kalp çarpardı. Pembe, beyaz, şeffaf bir kadındı. Öyle incedi ki yanıma beni uyutmaya gelirken giydiği geceliğin altından kalbi görünürdü.

O geceliğin altından ömrüm görünürdü; kaderim... Yurttan ayrılrken gözyaşı tomurcuklan çiçek açmıştı. Ama o çiçekleri orada bırakamadım. Onlara daha iyi hediyeler bırakmak üzere oradan ayrıldım.

Yolda bu çocuklar için ne yapabiliriz diye düşünürken aklıma 14 Mayıs Eczacılık Haftası etkinlikleri geldi ve hemen durumu oda başkanımıza ve yönetim kuruluna bildirdim. Bütün

eczacı arkadaşların her türlü yardıma hazır olduklarını söylediler. Meslek odamızda başta başkanımız olmak üzere tüm arkadaşlarımız büyük bir özveriyle çalışarak hediyeleri hazırladılar. 12 Mayıs Cuma günü hediyelerimizi de alarak yurdun yolunu tuttuk. Alınan hediyeler her çocuğun şahsına paketlenmişti. Vali yardımcımız Sn. Canan Hançer Baştürk ve oda Başkanımız Ferat Değer'in kısa konuşmalarından sonra bütün çocuklarla tanışma fırsatı yakaladık. Herkes çocukların kalbine girmek için birbiriyle yarışıyor gibiydi. Onların kalplerinde yaşamak için çaba harcıyorlardı. Thomas Cambell'in dediği gibi "Geride bıraktığımız kalplerde yaşamak, ölmek demektir." Biz dünyada biraz daha

var olmak için harcıyorduk aslında bu çabalan. Farkında değildik ama gerçek değildik. Çünkü onlara aldığımız ayakkabılar, çoraplar eskikip yok olacaktı. Biz de bir müddet misafir olarak kaldığımız kalplerinde yok olup gidecektik. Oysa onlar bize "ne olur kalın!" diyorlardı. Bize gerçekten dokunun kalplerimizde yaşayın diyorlardı. Yurdun müdiresi İrem hanımın dediği gibi çocukların asıl ihtiyacı, onları evlat edinebilecek aileler ve sıcak bir yuva. Evet; hadi gidip hediyelerimizi geri alalım. Çamaşırları, bisikletleri, balonlarla birlikte hiçbir işe yaramayan gözyaşlarımızı da! Onlara kendimizi hediye edelim. Sıcak yuvamızı, gerçekliğimizi ve leylak kokulu odalarımızı!!!

